

PROFESOR DR. PETRU ȘUSTER ÎN AMINTIRI

ELENA FLORICA ȘUSTER

Amintirile mele despre tatăl meu, profesor doctor Petru Șuster coincid cu primii optzeci ani ai mei de viață ;era vârsta cînd începusem a intui valoarea lui ca om și om de știință cînd simțeam profund necesitatea de a comunica cu dînsul nu numai sufletește ci și pe plan intelectual. Născut spre hotarul dintre două veacuri (la 15 mai 1896) tatăl meu s-a înscris în tradiția marilor noștri savanți pentru care știința reprezenta însăși sensul vieții.

Încrezător în puterea exemplului personal, onest în relațiile cu societatea dar deloc slugarnic, orice post didactic cîștigat a reprezentat întotdeauna finalul unei lupte îndrîjite.

Mai mult încă Legea Învățămîntului Superior din anul 1938 emisă de ministrul învățămîntului Anghelescu, vine să înlăture de la concursul pentru cele două catedre de Zoologie, libere (dintre care una era la Cluj) pe motivul că era asistent deși funcționa de 18 ani la Universitate și avea 10 ani de la Doctorat.

Pornit în căutarea dreptății inexistente, dr. Petru Șuster ajunge în audiență la Nicolae Iorga, însă nu rezolvă nimic.

În lunga sa activitate didactică a cerut de nenumărate ori înființarea unui Institut de Entomologie în România, pentru a se pune și la noi în țară în practică lupta naturală contra insectelor vătămătoare agriculturii, dorință care i-a rămas de asemenea neîndeplinită.

Diversele aspecte ale lumii din afara satului natal, în mijlocul căreia pătrunsese, a dorit să le facă cunoscute celor mai apropiați ai săi ; astfel în anul 1931 bătrînul Mihalache Șuster este luat de fiul său la Viena timp de o lună de zile. De acolo, cu destinația „La Costești — Rumanien“ pornește la 30.4.1931 o carte poștală ilustrată, unică, poate în felul ei : „Catinca fiți liniștiți acasă că eu am ajuns la Viena miercuri unde m-am întâlnit cu Petru la gară“ — M. Șuster. Și acestei semnături i s-ar fi adăugat și cea a mamei dacă aceasta ar fi fost în viață.

Nonagenara soră Catinca își amintește și astăzi că la una din ședințele de comunicări ale Academiei a fost și ea în aulă cînd prof. dr. Petru Șuster a prezentat o lucrare. Toate aceste amintiri despre tatăl meu întregesc imaginea aceluia om cu o fire prietenoasă binevoitoare, gata să ajute oricînd pe cel care avea nevoie de ajutorul lui. N-a făcut rău nimănui. A semănat în jurul său numai binele. Iubea oamenii cu adevărat și avea multă înțelegere chiar față de aceia cu un caracter îndoielnic.

Era însă neiertător față de cei care-și rîdeau de obîrșia lui țărănească. Era mîndru că era fiu de țăran. Cei mai apropiați sufletului, între care se regăsea cu adevărat după zbuciumul marilor orașe și al vieții i-au fost întotdeauna țăranii din Costeștiul Botoșanilor. Pentru aceștia avea un cult aparte.

Era deosebit de apropiat și de popular față de toți dar mai mult față de oamenii simpli. De aceștia s-a simțit întotdeauna legat, s-a considerat un frate al lor, care le-a rămas credincios. Le cunoștea limbajul sufletului și sufletul lor mare. Acasă ne împărtășea toate întîmplările zilnice, toate proiectele de viitor. Pe cînd eram copil mă lua cu dînsul în excursii; învățasem multe denumiri latinești de plante și animale și să recunosc la microscop preparatele histologice. Tot de la dînsul am auzit pentru prima dată despre Creangă și Eminescu.

Amintirile mele despre tatăl meu prof. dr. Petru Șuster continuă pînă în seara zilei de 11 octombrie 1954 cînd Natura, din mijlocul căreia a pornit parcă spre lume, l-a chemat să-l ocrotească de toate întîmplările pămîntene.

Dragostea și prețuirea ce le-a dat cu dăruire, de-a lungul întregii sale vieți, satului și oamenilor de aici nu i-au fost niciodată dezmințite; pe prof. dr. Petru Șuster îl comemorează pentru cei 90 de ani de la naștere, plaiurile natale.